

Socialdemokraterne udtalte i Betænkningen, at de „ønsker som hidtil tilvejebragt et Værn saavel for de to heromhandlede Industrier som for andre imod den unaturlige Konkurrence, som Valutatilstanden medfører. Ved det her behandlede Lovforslag synes det ikke muligt at naa dette Maal. Der vil fremdeles være Plads for den usunde Konkurrence, saa længe Forholdene ikke bedres i forskellige af Europas Lande, og der er for Skotøjsindustrien knyttet saadanne Betingelser til den foreslaaede høje Toldbeskyttelse, at det er klart for alle, at det saakaldte Kriseværn ikke kan faa nogen Betydning i denne Industri. Lovforslagets Vedtagelse maa endvidere medføre en til den høje Told svarende Prisforhøjelse paa visse Varer, og i Forholdet til Udlandet vil Danmark ogsaa i Fremtiden kunne vente Indsigelser af lignende Art, som under Importreguleringen virkede opskræmmende i Landbrugskredse, og Mindretallet kan derfor ikke se nogen Forbedring, men tværtimod en Forringelse af de Forhold, som er hidført ved Importreguleringen. Under disse Forhold anbefaler Mindretallet, at man i Stedet for den foreslaaede store Forhøjelse af nogle Toldsatser bevarer den bestaaende Importregulering, som er givet ved Lov af 4. August 1922, og fremsætter i den Henseende Ændringsforslag Nr. 1.“ Dette Ændringsforslag gik ud paa at affatte Lovforslaget saaledes:

§ 1. Gyldigheden af Lov Nr. 339 af 4. August 1922 angaaende Indførsel af Skotøj og Cigarer forlænges til Udgangen af Aaret 1923.

§ 2. Tre Maaneder før Lovens Udløbstid foretager Handelsministeriet en Undersøgelse af de Forhold, der har begrundet Lovens Vedtagelse, og af dens Virkninger. Handelsministeriet optager samtidig en Forhandling med de to omhandlede Industriers Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer for at erfare disses Opfattelse af Betingelserne for de nævnte Industrier. Der gives Organisationerne Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt Loven uden Skade kan bortfalde, eller om yderligere Forlængelse er ønskelig.

Samtlige Oplysninger tilstilles Rigsdagen.

§ 3. Denne Lov træder i Kraft 1. April 1923.“

Det radikale Mindretal henviste til sin Ordførers Udtalelser ved Lovforslagets 1. Beh. og indstillede Lovforslaget til Forkastelse. Ved 2. Beh. udtalte Mindretallets Ordfører om det af *Socialdemokraterne* stillede Forslag, „at vi kunde have givet dette Forslag vor Tilslutning, saafremt alle Partier ligesom i August kunde have samlet sig om en saadan Ordning, og saafremt vi kunde have regnet med, at den udførtes i Praksis i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke alle Partier i August stemte for det“. Da det imidlertid var erklæret, at Venstre og de Konservative ikke vilde stemme for